

ADMINISTRATIVE SYSTEMS AND ENTROPY

Suzana Adriana MARA
Phd. Student
University of Craiova

ABSTRACT

DISORDER AND ENTROPY IN POLITICAL SYSTEMS MAY INCREASE AS A RESULT OF COMPLEX INTERACTIONS OF ELEMENTS WITH INFORMATION ON MICRO DEGRADATION . THE INFORMATION EXCHANGED AND TRANSMITTED BETWEEN CIVIL SOCIETY AND POLITICAL STRUCTURES ARE DISTORTED AND TRANSFORMED INTO UNCLEAR WHETHER THESE STRUCTURES TRANSMIT INFORMATION OPPOSITE IN MEANING , SUCH INFORMATION APPEARS IN THE SYSTEM AND DECREASE CLUTTER .

EXCHANGE AND TRANSFER OF INFORMATION BETWEEN ELEMENTS OF THE POLITICAL SYSTEM DEPENDS ON THE SPECIFIC FEATURES OF THOSE POLITICAL ELEMENTS THAT CONVEY PERSONAL AND GROUP IMPERFECTIONS IN THE TRANSMISSION OF INFORMATION

THE EXISTENCE OF PLURAL IDENTITIES AND SOCIETIES (HOMOGENEOUS ETHNIC , CULTURAL , RELIGIOUS , INFORMATIONAL , POLITICAL , ETC.) MAKES THE COMPANY SUBJECT TO GLOBALIZATION, IN OUR CASE GORJ TO CONTAIN THEIR ENTROPIC FACTORS

KEYWORDS: ENTROPY, DISORDER, POLITICAL STSTEM, INFORMATION, IDENTITIES

ARGUMENT

În prezent mecanismele și metode de gestionare a așezărilor și a teritoriului se perfecționează continuu, iar decizia administrativă poate determina transformări semnificative a sistemelor în cauză.

Sistemul de așezări sau sistemul de comunități sunt sisteme complexe de tip termo-dinamic cu schimburi complexe de energie, prin urmare sunt și sisteme cu capacitate de autoreglare. Întrebarea este dacă declanșarea sistemelor proprii de auto-reglare conduce la organizare optimă a teritoriului din punct de vedere al factorilor entropici. Sistemele negentropice, pe de altă parte, sunt sisteme care preiau mai mult de la mediul înconjurător, decât cedează.

Deși există studii dedicate entropiei, în domeniul administrativ acestea nu abordează prea multe detalii în ceea ce privește factorii entropici și negentropici caracteristici comunităților locale. Autoritatea publică locală luată în analiză ca legătură între comunitate și factorul politic, sau ca legătură între social și administrativ, ca obiect al entropiei, prezintă un interes deosebit pentru sfera mea de preocupare. Aceste aspecte împreună cu nevoia de a le evidenția într-un studiu la nivelul județului Gorj au influențat decizia mea de a crea această lucrare.

1. ASPECTE GENERALE PRIVIND SISTEMELE ENTROPICE ÎN PLANUL SISTEMULUI SOCIO-POLITIC

Percepția asupra spațiului și timpului la nivelul unei comunități, plasată geopolitic și, într-un anumit moment al istoriei este una egocentrică. Prin raportare la alte comunități, deși plasate în alte sisteme referențiale, percepția se manifestă, tendința de extrapolare a propriei percepții și la nivelul altor comunități perpetuând imaginea despre sine printr-un transfer al acestei imagini asupra altora.

Exista trei definiții cu caracter mai larg al entropiei:²¹

- ca mărime de stare termică a sistemelor fizice care crește în cursul unor transformări ireversibile a lor și rămâne constantă în cursul unor transformări reversibile;
- ca mărime fundamentală în teoria informației care indică cantitatea de informație raportată la un element al mesajului transmis;
- măsură care indică gradul de organizare al unui sistem.

Ideea precum că sistemul nelinier deschis face schimb de energie, substanță și informație cu mediul, ne poate ajuta să analizăm mai profund nivelul sistemelor sociale.

Potrivit sinergeticii și a teoriei informaționale, interacțiunea elementelor în cadrul sistemelor sociale are loc prin schimbul de informație atât cu mediul extern, cât și între elementele sistemului.

Într-un sens, fiecare din acțiunile și fenomenele social-politice, atât la micronivel, cât și la macronivel, pot fi analizate reieșind din procesul interacțiunii informaționale.

Chiar dacă entropia este concepută ca fiind gradul de dezordine pentru sistem, ea joacă un rol deosebit pentru sistemele sociale. Anume în condițiile unei entropii înalte apare

²¹ Adrian Gorun, Entropia și puterea politică, Revista de Științe politice și relații internaționale, Academia Română, nr. 3, Editura Institutului de Științe Politice și Relații Internaționale, 2008, p. 67

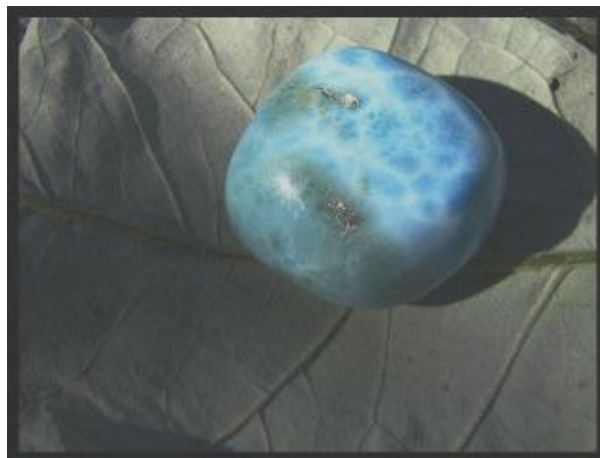
autoorganizarea, ce impune autoaccelerarea catalitică a ciclurilor de creativitate a sistemului. Acest fapt, ne argumentează din nou că entropia și dezordinea în sistemele sociale are un rol deosebit, deoarece, dacă dorim să trecem la un nivel de dezvoltare mai superior și mai ordonat, trebuie să trecem mai întâi prin dezordine care determină sistemul la schimbare. În acest caz, puterea suferă o comutare esențială în structura sistemului politic.²²

2. SOCIETATEA DIN PERSPECTIVA ANTROPOLOGIEI SOCIO-POLITICE

Ca încununare a creației, omul este singurul ce se interoghează asupra naturii sale. El este pentru sine însuși un mare mister manifestat în istoria tuturor popoarelor. Întrebarea care se ivește în legătură cu el se pune însă în maniere foarte diferite și dă naștere antropologiei culturale ca ramură a sociologiei. Dacă cea din urmă e considerată ca știință a societății, cealaltă, ca parte integrantă a sa, pune accent mai mult pe om - reprezintă de fapt știința omului. Definiția conform căreia sociologia apare ca știință a societății este suficientă din punct de vedere logic, însă, din punct de vedere istoric, nu e satisfăcătoare deoarece nu se poate vorbi de ea ca fiind singurul obiect ce studiază societatea, interpretată ca o reuniune de indivizi supuși acțiunii lor reciproce și acțiunilor exterioare²³. De aceea, de societățile omenești se mai ocupă și științele istorice, demografice, etnografice, economice, juridice, culturale, politice, etc.²⁴

Astfel, în timp ce sociologia năzuiește spre universal, spre generalizare, având în vedere colectivitățile umane și preocupându-se de realitatea socială ca întreg, ca totalitate, antropologia sau cuvântul despre om vizează particularul, manifestat aici prin ființa umană care reprezintă mereu punctul de referință al oricărei științe sau al ramurilor ei.

Puncte de referință în sociologia culturii concepție despre lume sau dintr-o modalitate originală de a pune problemele cu ocazia studiului fenomenelor sociale, este o

știință prea tânără pentru ca predarea ei să nu reflecte circumstanțele locale și istorice care se află la originea fiecărei dezvoltări particulare. Este o știință în devenire a cărei autonomie nu este încă universal recunoscută²⁵. Religiiile, ca și știința, au fost mereu interesate și preocupate să stabilească locul omului în univers. Omul își construiește în interior o a doua lume, poate mai bogată, cu probleme și orizonturi noi. Poate trăi adesea numai într-însa și print-însa inventează științele, tehnicile, etc²⁶.

Tocmai datorită acestui univers care i se oferă prin lume și pe care el îl oferă celor din

²² Șilețchi M., Lascu A. Informația, entropia și procesele sociale. Editura Academiei Române, București, 1978, p. 17-18

²³ Spiru Haret, Mecanica socială, apud Aurelian Bondrea, Sociologia culturii, Editura Fundației „România de mâine”, București, 1993, p.11

²⁴ Traian Herseni, Sociologia. Teoria generală a vieții sociale, Editura științifică și enciclopedică, București, 1982, p. 37

²⁵ Claude Levi-Strauss, Antropologia structurală, Editura Politică, București, 1978, p. 419.

²⁶ Mihai Ralea, Explicarea omului, Editura Minerva, București, 1996, p. 29.

jur prin atitudinea sa creatoare, scilpitoare și constructivă, omul devine un adevărat macrocosmos ce cuprinde întreaga creație spre a o modela pe gustul său. Antropologia vizează o cunoaștere globală a creaturii raționale cuprinzând subiectul în toată extinderea lui istorică și geografică. De aceea s-a încercat în cadrul ei o structurare, ajungându-se la antropologia culturală. Aceasta a cunoscut o dezvoltare spectaculoasă în SUA și Franța, dar în special în Marea Britanie, având ca bază tocmai comparația dintre oameni. Anglia are predilecție pentru termenul de antropologie socială²⁷ iar SUA pentru cel de antropologie culturală. Cel dintâi s-ar fi implantat, se pare, din necesitatea de inventare a unui titlu spre a se face deosebirea.

Noțiunea de cultură este de origine engleză, Taylor fiind cel care a definit cultura ca reprezentând acel tot complex ce include cunoaștere, credință, artă, moravuri, lege, tradiție și alte câteva aptitudini dobândite de om ca membru al societății²⁸.

Aurelian Bondrea definea cultura ca totalitate de valori materiale și spirituale ale omenirii ajunse la un anumit prag al dezvoltării, produse ale cunoașterii și practicii umane create, transmise și asimilate în procesele social-istorice²⁹. Antropologia socială se reduce la studiul organizării sociale, ceea ce reprezintă numai un capitol printre altele care alcătuiesc antropologia culturală. De multe ori se spune că cele două acoperă exact același program, una pornind de la tehnici și de la obiecte, pentru a ajunge la acea “supertehnică”³⁰ care este activitatea socială și politică, făcând posibilă și condiționând viața în societate (cea culturală), cealaltă pornind de la viața socială, pentru a descinde până la lucrurile asupra cărora își pune amprenta și până activitățile în care se manifestă. Amândouă cuprind aceleași capitole așezate într-o ordine diferită, ceea ce nu exclude, însă, câteva deosebiri subtile.

Antropologia socială a luat naștere din descoperirea conform căreia toate aspectele vieții sociale: economic, tehnic, politic, juridic, religios, constituie un ansamblu semnificativ și că este imposibil să înțelegem unul dintre ele fără a-l reaseza printre celelalte. Ea tinde deci să opereze de la întreg spre părți sau să dea cel puțin o superioritate logică a întregului asupra părților³¹.

Indiferent dacă se proclamă socială sau culturală antropologia aspiră întotdeauna la cunoașterea omului total. O orientare culturalistă o apropie de geografie, tehnologie, preistorie pe când orientarea sociologică îi creează afinități cu arheologia, istoria și psihologia. În ambele cazuri există o legătură deosebit de strânsă cu lingvistica omul nu poate fi înțeles decât relațional. Comunicarea e baza existenței în colectivitate, e piatra de temelie fără de care nu se poate vorbi de societate, de grupuri sociale bine organizate, sancționate prin legi și dominate de instituții.

Dacă antropologia socială tinde să se confunde într-un vast ansamblu de cercetări a căror apartenență la științele sociale nu e deloc evidentă, totuși, printr-un paradox singular, aceste cercetări sunt frecvent asociate științelor sociale pe un alt plan; multe secții universitare, mai ales în SUA, poartă denumirea de “antropologie și științe sociale” sau “antropologie și sociologie”³².

²⁷ Elena Zamfir, *Sinteze sociologice. Modelul sistemic în sociologia și antropologia culturală*, Editura științifică, București, 1975, p. 92

²⁸ Claude Levi-Strauss, *op.cit.*, p. 431

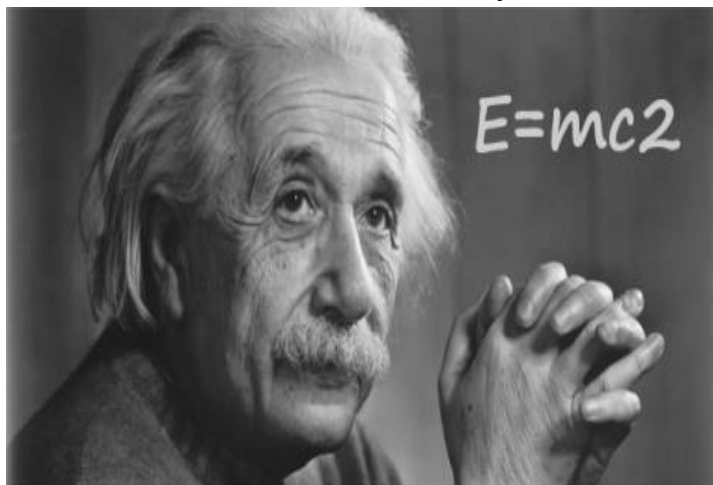
²⁹ Aurelian Bondrea, *Sociologia culturii*, Editura Fundației “România de mâine, București”, 1993, p.95

³⁰ Claude Levi-Strauss, *op. cit.*, p. 432.

³¹ *Ibidem*

³² *Ibidem*, p. 417.

3. ENTROPIA CA POTENȚIALITATE A SISTEMULUI POLITIC ȘI SOCIAL

Formula lui Einstein $E=mc^2$, este o formula de referință și are valoare pentru domeniul de față în sensul că existența există numai în mișcare (devenire), deci, existența este procesuală (energia este proprietatea fundamentală a materiei).

Ecuția a fost interpretată și în sensul unei transformări ireversibile a existenței substanțiale în energie. Astfel, pornind de la ce de-al doilea principiu al termodinamicii, s-a emis ideea că în Univers ar avea loc un proces de dispersie continuă și

transformare ireversibilă a tuturor formelor de energie în căldură, de egalizare a temperaturilor, ajungându-se la o stare de echilibru. Astfel, entropia Universului atinge valoare maximă, procesele macrocosmice încetând. Este starea denumită „moartea termică” a Universului.

Există trei definiții cu caracter mai larg al entropiei:

- ca mărime de stare termică a sistemelor fizice care crește în cursul unor transformări ireversibile a lor și rămâne constantă în cursul unor transformări reversibile;
- ca mărime fundamentală în teoria informației care indică cantitatea de informație raportată la un element al mesajului transmis;
- ca măsură care indică gradul de organizare al unui sistem.

Folosim ca premisă ideea de spațiu neomogen (diferit din punct de vedere calitativ, funcție de complexitatea segmentului existențial) și spațiu anizotrop (care prezintă direcții privilegiate). Apoi, pornind de la curbările spațiale direct proporționale cu intensitatea câmpului gravitic (demonstrate a fi specifice sistemelor gravitaționale), încercăm să răspundem la întrebarea referitoare la existența unor astfel de „curburi spațiale” în planul socio-politicului și ce specific ar avea un „câmp” în asemenea sisteme. Ne vom referi, apoi, la sensurile entropiei de la punctele b) și c), insistând pe:

- rolul informației și caracterul său negentropic în planul sistemului socio-politic;
- caracterul anizotrop al spațiului și timpului social (ambele prezentând direcții privilegiate).

O existență identitară cu un câmp cultural specific (cultura ca obiectivare a valorilor) și o energie proprie presupune o curbură a spațiului social proporțională cu intensitatea câmpului cultural respectiv. Aceasta face ca spațiul social, manifestat concomitent sub forma coexistențelor, dar și a reversibilității (ex. succesiunea deal-vale la L. Bлага, specifică poporului român) să conțină o a patra dimensiune – cea psihologică.

La fel se poate pune în discuție problema timpului social care, prin dimensiunea sa psihologică, își amplifică bogăția evenimentială, concomitent cu trăirile, retrăirile, anticipările fondate în deziderate.

Spațiul și timpul social și psihologic se caracterizează printr-o amplitudine a caracterului neizotrop și neuniform prin raportare la spațiul și timpul fizic (natural). Percepția asupra spațiului și timpului realizată la nivelul unei comunități, plasată geopolitic și, într-un anumit moment al istoriei este una egocentrică; prin raportare la alte comunități, deși plasate în alte sisteme referențiale, se manifestă (potențial sau real), tendința de extrapolare a propriei percepții (valabilă la nivelul de introspecție) și la nivelul altor comunități perpetuând imaginea despre sine printr-un transfer al acestei imagini asupra altora.³³

Deși intensitatea câmpului cultural (venită din alte valori, imanente acelor comunități) are o altă dimensiune (specificitatea energiei sufletești) se proiectează asupra acestor comunități criteriile de apreciere proprii; astfel, se ajunge ca spații și timpuri diferite, cu grade specifice de neomogenitate și neizotropie, să fie uniformizate, funcție de măsura de stare proprie. Această uniformizare conduce la percepții asimetrice în comparații adică considerarea unor societăți arhaice, ca „primitive”, inferioare europocentrismul.³⁴

Existența identităților și a societăților plurale (neomogene etnic, cultural, religios, informațional, politic etc.), face ca societatea supusă globalizării să-și conțină proprii factori entropici. Reducerea spațiului la teritoriu și a timpului la istorie conduce la percepția bipolară a civilizațiilor: cu stat și fără stat. Recesivitatea, ca structură a globalizării, dar și ca proces entropic, apare ca efect al tendințelor de egalizare a informației și anulării potențialelor energiilor identitare.³⁵

4. COMUNITATEA LOCALĂ CA SISTEM AL ORGANIZĂRII ADMINISTRATIVE

Plecând de la o concepție filosofică relativistă asupra cunoașterii că adevărul nu poate rezulta decât dintr-o corelație a conținuturilor pe care nici unul, considerat izolat, nu-l deține. Această concepție trebuie văzută în corelație cu începuturile construcției sociale a sociologiei ca

știință, de la sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX. Placând de la întrebarea (de asemenea de inspirație kantiană): "În ce condiții este posibilă sociologia ca știință distinctă?" se simte nevoia unei delimitări mai exacte a obiectului de studiu al sociologiei (o definiție mai operațională). Pentru aceasta trebuie să plecăm de la analiza conceptului de „societate”, văzută ca interacțiune, reciprocitate de acțiuni între mai mulți indivizi, distingând

³³ A. Gorun, op cit, p. 68

³⁴ Idem, p. 69

³⁵ Ibidem,

între conținuturile sociale (procesele psihologice ale indivizilor) și formele societății (modelele diferite după care se operează socializarea; acțiunile reciproce se efectuează întotdeauna independent de voința indivizilor, după anumite scheme foarte variate, dar constante; există o regularitate a comportamentelor sociale și, de aceea e posibilă observarea în viața socială a relațiilor, a formelor stabile și persistente)³⁶

În această ordine de idei, sarcina sociologiei "pure" (sau formale) ar fi cercetarea formelor de socializare, clasarea lor într-o tipologie. Forma și conținutul sânt indisolubil legate, prima nu poate fi studiată independent de a doua, deci nu există o regulă logică care să permită în mod sigur reușita abstragerii formei plecând de la realitatea socială. Valoarea acestor modele formale se reflectă strict în planul euristic.

Necesitatea unei întemeieri a sociologiei ca știință a societății pe calea unei construcții "pure", pentru că sociologiile empirice și aplicate care au încercat fondarea sociologiei prin intermediul observației, respectiv experienței au dat greș, este una evidentă. Sociologia pură este sociologia formelor pure de socialitate iar demersul ei este de tip deductiv. Principalele "forme" ale acestei sociologii sunt societatea și comunitatea.

Odată cu aplicarea principiilor descentralizării și a autonomiei locale autoritățile locale rolul și importanța autorităților locale a devenit esențial. La fel ca și statul, colectivitățile locale au personalitate juridică, administrează și un patrimoniu propriu și furnizează servicii publice către cetățeni. Problemele cu care se confruntă administrația publică locală sunt de fapt, probleme de interes local, astfel că rezolvarea acestora trebuie să includă și participarea cetățenilor, iar o administrație nu poate exista fără cei pe care îi administrează. Ca urmare, nu putem vorbi de o bună administrare în lipsa descentralizării și a autonomiei locale.

Construite printr-un proces deductiv de abstragere din realitatea socială, percepută în mod indirect și pe căi diferite, a unor trăsături ce vor constitui, prin combinare, niște modele ideale în strictă dependență cu sistemul axiologic al autorilor, conceptele de societate și comunitate vor acoperi realități practic asemănătoare.

Evoluția omenirii poate fi schematizată astfel: de la "comunitatea morală" (bazată pe puterea spirituală și coeziune), omenirea a trecut la starea metafizică (pierderea comunității morale) urmată de societatea istorică (bazată pe puterea temporală), consens intelectual de unde și rolul savantului, al spiritului pozitiv, care va reinstitui comunitatea morală la nivelul întregii societăți.

Teoria generală a relativității pune bazele diversității spațiului și timpului, diversitate dată de caracterul neomogen și neizotrop al acestora, de interdependența proprietăților spațio-temporale cu mișcarea și suportul ei. Astfel, spațiul și timpul capătă proprietăți specifice sub influența proceselor chimice, biologice, psiho-sociale, expresii de tipul spațiu sau timp biologic, cultural, informațional fiind tot.

Epoca modernă a fost una a dezvoltării semnificante în domenii ca știința, politica, război și tehnologie, a fost o era a descoperirilor și globalizării. În acest timp, puterile europene și coloniile lor au început o colonizare politică, economică și culturală a restului lumii. Era modernă este asociată cu dezvoltarea individualismului, capitalismului, urbanizării și într-o credință în progresul tehnologic și politic.

Spațiul reprezintă suma tuturor tipurilor de spații dintre clădirile unui oraș, sau comună sau din alte așezări umane, sau o entitate ce polarizează interese, produse, capacități și energii din

³⁶ Legère, 1994, p. 125 apud A Gorun, op. cit., p 70

spații extinse ce depășesc arealul spațiului rural; activități ce se caracterizează preponderent prin prezența activităților secundare, terțiare și cuaternare.

Comunitatea locală, ca și mod de organizare a unei colectivități umane, reprezintă una din primele forme de organizare cu moduri de organizare, denumiri și tradiții locale specifice, care s-au păstrat pentru o perioadă mare de timp. Odată cu dezvoltarea principalelor forme de guvernare și formarea statelor s-a dezvoltat și consolidat administrația publică atât administrația centrală dar și cea locală. Privită din această perspectivă a evoluției în timp relația administrație-stat a evoluat constat cu aspecte pozitive și negative în funcție de formele de guvernare adoptate.

Un alt aspect pe care trebuie să-l subliniem este raportul dintre comunitatea locală și stat, raport de la parte la întreg. Analiza acestei relații ne relevă o caracteristică a acestor forme de organizare și anume rezistența lor în timp, unele denumiri există și în prezent, iar membrii diferitelor comunități locale mai păstrează încă unele caracteristici specifice zonei de unde provin.

Întrucât dezvoltarea și evoluția comunităților locale a avut loc de cele mai multe ori într-un cadru reglementat de norme, și influențat de raportul cu puterea centrală, vom prezenta și evoluția aceste relații cu implicațiile ei în sistemul administrativ.³⁷ Desigur că aici trebuie menționate și principalele evoluții de-a lungul timpului referitor la acest aspect - deconcentrarea și descentralizarea.

Odată cu dezvoltarea principalelor forme de guvernare și formarea statelor s-a dezvoltat și consolidat administrația publică atât administrația centrală dar și cea locală. Privită din această perspectivă a evoluției în timp relația administrație-stat a evoluat constat cu aspecte pozitive și negative în funcție de formele de guvernare adoptate.

Colectivitățile pot fi clasificate în teritoriale sau geografice, de interese sau contractual. Elemente esențiale ale unei colectivități sunt: numele, teritoriu, populația, reședința și sediul. Colectivitatea locală cuprinde locuitori care au puternice sentimente de apartenență la aceasta, dar și prin interese colective distincte de cele statale.

Totuși, colectivitatea locală nu poate fi definită decât în raport cu colectivitatea sau comunitatea națională. Ca urmare, definirea unei colectivități ca fiind locală, presupune existența unei colectivități statale și integrarea colectivității locale în colectivitatea statală.

³⁷ Manda C., Lupițu L. Anca, Codul unei bune administrări, Revista Economie și Administrație locală nr. 10, anul V, octombrie 2001;

5. IDENTITĂȚI ȘI SOCIETĂȚI PLURALE ÎN CONTEXTUL GLOBALIZĂRII

Această temă pune problema menținerii identității personale, comunitare și naționale, dintr-o perspectivă postmodernă. Ca reacție la monoliticul și universalul modernism, postmodernismul susține fragmentarea, multiplicitatea, fluiditatea, ba chiar dărâmarea a ceea ce a construit modernismul.³⁸ Important de reținut, este faptul că tendințele de reafirmare a problemelor identitare peste tot în lume, sunt de fapt tendințe specifice procesului de globalizare.

Termenul de „globalizare”³⁹ nu a putut fi cuprins în cadrul unei definiții suficiente, complexe și elaborate. În general, globalizarea se referă la dezvoltarea universală a legăturii, integrării și interdependenței sferelor economice, sociale, tehnologice, culturale, politice și ecologice.

Teoria socială a ultimelor decenii, ce aduce în primul rând în discuție problema schimbării sociale, numește acest proces globalizare. Pentru o mai bună înțelegere, se poate spune că este un proces unitar, ce cuprinde mai multe sub-procese cum ar fi procesul economic de interdependență, creșterea influențelor culturale, viteza de informație dată de tehnologie, noile guvernări și provocările geopolitice ce au ca scop apropierea oamenilor, unindu-i într-un singur sistem global.

Deținând toate aceste subprocese, globalizarea a reușit să afecteze întreaga omenire sub mai multe aspecte:

- Industrial – dezvoltarea unei piețe mondiale de producție, cât și importul produselor pentru companii și consumatori;
- Financiar – dezvoltarea pieței financiare în toată lumea și ușurarea accesului finanțării externe către corporații naționale și multinaționale;
- Economic – realizarea unei piețe globale comune, bazată pe schimbul de bunuri și de capital ;
- Politic – globalizarea politică înseamnă crearea unui guvern al întregii lumi, care reglează relațiile dintre națiuni și garantează drepturile născute din globalizarea social-economică; de exemplu, putem vorbi despre imperiile în oglindă, american și rusesc, care dirijează viața unei bune părți a oamenilor planetei noastre;

³⁸ Emil Dumea, *Cultură și religie în dialog*, Editura PIM, Iași, 2010, p 44

³⁹ Theodore Levitt, *Globalization and Market*, în *Harvard Business Review*, ediția Mai-Iunie 1983.

➤ Informațional – dezvoltarea mijloacelor de informare dintre locații geografice diferite, mass media și mai ales internetul contribuie în manieră decisivă la informarea aproape instantanee a unei bune părți a populației globului despre orice se întâmplă, în orice colț al planetei unde este permis un acces liber la informație;

➤ Cultural – dezvoltarea comunicării culturale pe tot cuprinsul planetei, capabilă de a da naștere unei noi conștiințe și identități globale – prin dorința de a consuma și de a avea acces la produse și idei străine, adoptarea de noi tehnologii și practici, și participând la cultură a lumilor;

➤ Ecologic – protejarea mediului înconjurător global, lucru ce nu poate fi posibil fără sprijinul, intervenția și colaborarea corporațiilor internaționale; schimbarea climatului, poluarea, creșterea nivelului apelor, interzicerea pescuitului în oceane și înmulțirea speciilor de pești răpitori, sunt numai câteva exemple în acest sens;

➤ Social – libera circulație a oamenilor pe teritoriile altor națiuni;

Marele avantaj al schimbului cultural este apariția multiculturalismului și accesul individual la diversitatea culturală oricum, cultura importată poate cu ușurință înlocui cultura locală, cauzând reducerea diversității prin hibridizare sau chiar asimilare; turismul internațional; emigrațiile (inclusiv emigrațiile ilegale); promovarea produselor de consum locale (alimentele, de exemplu) în alte țări; cultura de web; dezvoltarea infrastructurii telecomunicației globale, ce folosește tehnologii precum internetul, comunicarea prin sateliți, telefoanele mobile (wireless), cabluri cu fibră optică; revirimentul tendințelor etnonaționaliste și fundamentaliste.

În acest context dinamica interioară a procesului, este dată de o logică multicauzală, uneori chiar contradictorie. Pentru înțelegerea modului discontinuu și inegal în care operează globalizarea, vom aduce în atenție ideea globalizării active. Aceasta se referă la relațiile biunivoce, dintre state sau grupuri de state, ce dețin aceeași putere economică, politică sau culturală. Bineînțeles că influența economică a unui anumit stat, poate fi contrabalansată de influența culturală sau politică a altui stat. La fel putem afirma și despre regiune sau chiar localitate.

În termeni generali, globalizarea pasivă este tipul de globalizare ce definește existența unor relații univoce, între state sau grupuri de state, cu mari discrepanțe economice, politice sau culturale. De aici și apariția unor noi tipuri de state: state ce emit valori și state care receptează valori.⁴⁰ Cele din urmă sunt statele cele mai permissive la renașterea tendințelor naționaliste sau fundamentaliste.

Aceste dezvoltări intra-globalizante oferă condițiile dezvoltării acestui proces complex, al cărui punct de plecare se află în tensiunea inițială dintre eterogenitatea etatică și omogenitatea internațională.

⁴⁰ Chaudet D., Imperiul în oglindă. Strategii de mare putere în Statele Unite și Rusia, apud Emil Dunea, op. cit., p 46

Datorită fragilității construcției unei culturi globale, precum și lipsa unui fundament istoric pentru aceasta, o cultură globală este greu, dacă nu imposibil de realizat. Deși globalizarea economică este o realitate care nu mai poate fi pusă sub semnul întrebării, datorită existenței deja a unei piețe comune, ce are la bază libertatea schimbului de capital și a schimbului de mărfuri și libera circulație a persoanelor și serviciilor, aceasta nu impune și o cultură globală.

Tendințelor universaliste ale acesteia, li se opun tendințele fragmentare, datorită logicii multicauzale ce caracterizează procesul de globalizare.

Argumentele în favoarea unei comunități globale omogene sunt serios amenințate dacă analizăm materialul de teren existent – cercetări care converg către concluzii în conformitate cu care globalizarea nu anulează localul. Imediat ce ideile sunt aduse în alte societăți, acestea devin indigenizate, sunt traduse în limbajul cultural al societății gazdă.

Putem privi cultura globală din cel puțin trei perspective:

a) ca fiind o cultură națională care tinde să se difuzeze agresiv și să colonizeze culturile locale (este perspectiva globalizării ca imperialism cultural).

b) ca fiind o cultură de tipul "melting pot", care adună și restructurează, în același creuzet, elemente culturale din cele mai diferite ca apartenență. Este viziunea culturii globale ca sinteză a culturilor locale.

c) ca fiind o cultură transnațională, aflată în relație biunivocă cu culturile locale.

Nivelul de penetrare a culturii locale de către cultura globală este în funcție de tipul de răspuns al culturii recipiente.

Potrivit sinergeticii și a teoriei informaționale, interacțiunea elementelor în cadrul sistemelor sociale are loc prin schimbul de informație atît cu mediul extern, cît și între elementele sistemului. Orice interacțiune de acest gen poate fi concepută ca și schimb de informație prin mesaj verbal sau mesaj scris, prin comportament sau atitudine, prin acțiune intenționată sau neintenționată, prin ordonare sau supunere – totul poate înțelege la nivel al schimbului de informație. Comunicarea interpersonală este o transmitere de informație, deciziile autorităților și punerea în acțiune, generează informație. Opinia publică se manifestă prin transmitere de informație, legislația care reglementează relațiile sociale, este și ea o informație ce funcționează în sistemul social.⁴¹

Dezordinea și entropia în sistemele politice poate crește ca rezultat al interacțiunii complexe a elementelor având loc degradarea informației la micronivel. Informația schimbată și transmisă între structurile societății civile și cele politice este distorsionată și transformată în neclaritate dacă aceste structuri transmit informație opusă ca sens, astfel apare dezordine în sistem și informația descrește. Schimbul și transmiterea informației între elementele sistemului politic depinde de particularitățile acelor elemente politice pe care o transmit, de imperfecțiunile personale și de grup în transmiterea informației⁴²

. De asemenea, din punct de vedere psihologic, omul, componenta de bază a oricărui sistem social are tendința spre cunoaștere, egoism, altruism, dragoste, etc. combinația cărora face sistemul să fie extrem de complex fiind dominat de impredictibilitate și de mari curenți în procesul

⁴¹ A Gorun, Puterea politică și entropia socială în viziunea sinergetică în: *Revista de Filozofie, Sociologie și Științe Politice*, Nr. 3, 2009, p. 140-14

⁴² Barwise J., Seligman J. Information Flow. The logic of distributed systems. apud A Gorun, op. cit., p 140

transmiterii informației.⁴³ De aceea, la atingerea pragului maxim a lipsei de informație, sistemul va alege în punctul de bifurcație, ca rezultat al unei fluctuații, o nouă cale de evoluție.⁴⁴

Există două moduri diferite de întemeiere a capitalului social: *întemeierea capitalului social prioritar în norme și valori informale* în comunitate și *întemeierea cu prioritate a capitalului social în legi raționale formale* în societate.

Este de la sine înțeles că saltul de la *comunitate* la societate (de la relația de statut la relația de contract), salt corespunzător tranziției la societățile industriale, produce destructurări și dezordine socială, ordinea specifică societăților agricole fiind practic dezmembrată în resorturile ei intime. Procesul se manifestă în amplitudini diferite în mediul rural și mediul urban, cel de pe urmă fiind mult mai afectat, realizându-se o schimbare esențială a modului de viață a indivizilor, aici limitându-ne la a le prezenta sintetic, astfel:

- Relațiile de contract înlocuiesc total (sau aproape total) relațiile de statut în societățile urbane; în societățile rurale, urmare a unor caracteristici proprii stilului de viață, modernizarea permite coexistența relațiilor de contract cu relațiile de statut. Conservarea unor obiceiuri, tradiții, cutume, chiar a unor norme sociale în comunitățile rurale este favorizată de o serie de atribute pe care le presupune viața în societățile cu caracter relativ închis: trăinicia relațiilor bazate pe rudenie și contactul direct, conștiința apartenenței la un spațiu identitar, funcțiile familiei, trăirea în comun a unor evenimente (nunta, nașterea, moartea cu ritualurile specifice), controlul (difuz, dar mereu prezent) al conduitelor și sancționarea promptă a devianțelor, artefactele, trăinicia credințelor religioase, munca laolaltă, conștiința datoriei față de obște, (re)trăirile laolaltă ale sărbătorilor, serbările și nedeile, șezătorile, claca, hramurile și ritualurile de trecere etc. Desigur că procesul industrializării a alterat substanțial capitalul social specific comunităților rurale, amplitudinea transformărilor fiind diferită de la un spațiu geografic la altul, funcție și de capacitatea de comunicare și interrelaționare a entității cu orașul industrializat.

- Frecvențele schimbări de status, generate de mobilitățile demografice și fenomenul navetismului (care au drept consecință statutul ambivalent, dual țaran - muncitor), produc o slăbire a capitalului social specific mediului rural (dubla revendicare a identității celor cu statut dual), setul de valori informale împărtășite de membrii grupului fiind serios alterat. Toate acestea slăbesc *coeziunea grupului*, formule noi de colaborare dintre membrii grupului slăbesc încrederea reciprocă (*unul în altul*), diminuarea acesteia fiind generată și de pătrunderea relațiilor bazate pe contract (aspecte precum dolul, viciile ascunse, înșelăciunea, neonorarea la termen a datoriilor ș.a. apar tot mai frecvent în raporturile de statut unde valorile, normele și preceptele morale asigurau trăinicie și încredere în colaborare). Satul tradițional taxează într-un mod extrem de dur abaterile de la normele morale, fenomene precum nașterea copilului „din flori”, furtul, avortul, neîndeplinirea obligațiilor obștești, ș.a.

Toate acestea izvorăsc dintr-o stare de spirit - *o stare a bunului simț* - care seede și indivizii și raporturile concrete dintre ei, dintr-o „zestre” a comunității rurale în profanul se întrepătrunde cu sacrul, dintr-o „cumințenie” ce se exprimă în „frica de iinezeu”, respectul pentru înțelepciune și promotorii ei, pentru lege și tradiție, pentru cumpătare și buna cuviință, pentru vatra satului pe care fiecare (și toți laolaltă) o subînțelege îmi „luată cu împrumut” de fiecare generație de la copiii generațiilor viitoare.

Caracterul accentuat impersonal al relațiilor sociale în orașul industrializat erodează

⁴³ Zhang W.B. Sinergetic Economics. Time and change in nonlinear economy. apud A Gorun, op. cit., p. 140

⁴⁴ Ibidem

viziunea și generează atomizarea indivizilor întrucât slăbesc enorm constrângerile morale, afectează tot mai mult și societățile rurale în era industrializării, fără a distruge în totalitate capitalul lor social.

c) Mediul de conviețuire are particularități specifice ruralului și urbanului, specific și în spațiul diferit în care se conviețuiește. Astfel, în rural vecinătățile sunt bine structurate (casa, gospodăria, curtea, grădina), servituțile respectate, instinctul de proprietate puternic, delimitările consacrate așa încât unul lângă altul permit interrelații cu subiecți și, contacte între persoane ce se cunosc, se „știu” (inclusiv ascendențele sunt „știute”). Cu toate acestea, chiar dacă spațiul social și psihic creează percepția apropierii (urmare a liderului direct al interrelațiilor), spațiul fizico-natural este, în comunitățile rurale, unul neaglomerat, permisiv, un spațiu ce asigură libertate de mișcare într-un cadru relativ.⁴⁵

În societățile urbane industrializate lucrurile stau diferit în privința spațiului de conviețuire. Viața în oraș este una în care vecinătățile sunt, în cea mai mare parte a lor, confuze (de exemplu, apartamentele de bloc coexistă cu spațiile folosite în comun), dreptul de proprietate este mai clar conturat, ceea ce înlesnește instinctul de proprietate, delimitările sunt slab identificate. Unul lângă altul nu se afirmă prin interrelații între subiecți ce se cunosc îndeaproape eventual „se știu din vedere”, persoanele ce conviețuiesc nu-și cunosc reciproc biografia. Deși spațiul fizic este unul aglomerat, spațiul social și politic creează percepția depărtării urmare și a atomizării accentuate. Vizibilității din rural i se interpune anonimatul din urban cu consecințe dintre cele mai diverse. Astfel, vizibilitatea îndeamnă la reținere, cumpătare, respectarea normelor, cutumelor, tradițiilor, evitându-se ieșirea în evidență prin fapte ce sunt imediat supuse oprobriului public (comunității), teribilismul, obrăznicia, infatuarea (grandomania), duplicitatea etc., întâlnite adesea în anul anonimizat, induc percepția unei proaste reputații în ruralul vizibilizat.⁴⁶

Întemeiată în identitatea transparentă (și, totodată, bine cunoscutii de ceilalți), vizibilitatea protejează comunitatea rurală de efectele nocive ale unor conduite deviate, chiar și în perioadele destructurărilor impuse de tranziție și recesivitatea fenomenelor globale.

În oricare din aceste valori, populația din spațiul urban este mai omogenă decât populația orașelor, deși trebuie observat că omogenitatea scade pe măsura avansării spre cel de-al treilea val.⁴⁷

În spațiul urban eterogenitatea populației se prezintă în parametri ridicați, ceea ce generează anonimatul, masificarea. Individul se „topește” ca identitate într-un corpus comun; el se pierde în anonimatul ce facilitează, protejează și ascunde conduitele deviate și care îngreunează individualizarea răspunderii. Mediul în care se conviețuiește în oraș este unul permisiv pentru propagarea efectelor nocive ale dezagregării, unul în care dezordinea socială se instaurează mult mai rapid. Astfel, statutul comunității în era globală devine unul cu tenta de haos⁴⁸

⁴⁵ Adrian Gorun, Horațiu Tiberiu Gorun, Ion Ghizdeanu, Gabriela Radu coord., România și politici regionale, Ed. Academica Brâncuși, Târgu-Jiu, 2013, p 133

⁴⁶ Ibidem

⁴⁷ A. Gorun, H T Gorun, *O istorie recentă a capitalului social. Marea Ruptură și noua matrice existențială*, Ed Didactică și Pedagogică, București, 2012

⁴⁸ ibidem

6. COMUNITĂȚILE LOCALE GORJNE ȘI ENTROPIA SOCIALĂ

Județul Gorj este situat în partea de sud-vest a țării, în nordul Olteniei, pe cursul mijlociu al Jiului, fiind delimitat la nord de paralela de $45^{\circ}58'$ latitudine nordică, ce trece în apropiere de localitatea Tâșăreni.

Limita estică se află în apropierea localităților Alimpești și Polovragi, pe lângă care trece meridianul de $23^{\circ}39'$ longitudine estică, iar limita vestică este reprezentată de vârful Dobru din Munții Godeanu, situat pe meridianul de $22^{\circ}6'$ longitudine estică.

Paralela de 45° străbate teritoriul județului prin partea de sud a reședinței acestuia, municipiul Tg-Jiu.

Organizarea administrativă include 2 municipii: Tg-Jiu și Motru, 5 orașe: Rovinari, Tg-Cărbunești, Bumbești-Jiu, Novaci, Țicleni, 63 comune și 414 sate. Cadrul natural include 3 mari unități fizico - geografice: Carpații Meridionali, formați din versanții sudici ai munților Godeanu, Vâlcan și Parâng, cu altitudini ce depășesc frecvent 2.000 m (altitudine maximă : 2.519 , vârful Parângu Mare) și cu urme ale glaciației cuaternare (circuri, custuri, lacuri glaciare, morene); Subcarpații Getici, situate între Motru și Olteț constituiți din mai multe aliniamente de dealuri, mai importante: Săcelu, Mogoș, Stroești, Bran și depresiuni: Polovragi, Novaci, Targu-Jiu - Câmpu Mare; dealurile colinare situate în partea sudică, aparținând Podișului Getic.

Ocupația populației se diferențiază în funcție de poziția în teritoriu a așezărilor și exploatarea resurselor naturale. Astfel, la contactul culoarului depresionar cu munții, ocupația principală este creșterea animalelor, cultura pomilor fructiferi, a cerealelor și lucrul la exploatarea forestieră în zona montană. În Subcarpați și Podișul Getic se intensifică creșterea animalelor, cultura cerealelor, a pomilor fructiferi, a vitei de vie, iar în lungul văilor cultura legumelor și zarzavaturilor. În centrele de exploatare a cărbunelui și petrolului o parte din locuitori lucrează ca mineri și sondori sau ca muncitori la termocentralele Rogojel, Turceni și microcentralele de pe râul Gilort, Șușița seacă.

În centrele urbane, în funcție de structura lor economică, populația este ocupată în diferite ramuri de producție și servicii. În municipiul Tg-Jiu, în care sunt dezvoltate cele mai importante ramuri economice și servicii din toate domeniile, lucrează un număr mare de salariați.

Agenții economici înregistrați pe raza județului își desfășoară activitatea în domenii acoperind toate sectoarele economice, de la cel primar, cuprinzând agricultura, industria extractivă, cel secundar, cu activitate în diferite industrii prelucrătoare și cel terțiar, incluzând serviciile și turismul.

Județul Gorj este străbătut de drumul european E79, de o deosebita importanta atât pentru județul Gorj, cat si pentru întreaga tara, legând principalele localități: Turceni, Bâlteni, Rovinari, Tg- Jiu, Bumbești-Jiu asigurând legătura cu Transilvania prin Defileul Jiului.

În anul 2011 populația județului Gorj era de 341594 persoane. Îngrijorătoare este creșterea mortalității in cazul nou-născuților, paralel cu menținerea la un nivel ridicat a numărului deceselor sub 1 an, urmare a dotărilor precare din unitățile sanitare gorjene, in 2002 înregistrându-se 29 născuți morți si 56 decedați sub vârsta de un an.

Județul Gorj are in in componență 61 de comune. Există un potențial mare de capital social la nivelul comunităților rurale, care nu pare utilizat sau potențat suficient. La nivelul multora dintre comunitățile rurale gorjene, în special a celor mici și mai izolate, sau în comunitățile de romi, se constată un nivel redus de încredere în forțele proprii, în ceilalți și în instituții sau autorități. Nivelul de toleranță față de diversitate este mic, iar vulnerabilitatea la zvonuri și manipulare este importantă.

Cea mai importantă comunitate a județului o reprezintă reședința acestuia, municipiul TG-JIU, așezat pe Jiu la 18 km distanță de la ieșirea Jiului din defileu la poalele masivului Paring. Municipiul Tg-Jiu cuprinde 9 așezări ca localități componente: Bârsești, Drăgoeni, Iezureni, Polata, Preajba Mare, Romaneschi, Slobozia, și Urșați.

Evoluția populației Municipiului Tg-Jiu (cu localitățile componente):

Anul	1912	1930	1977	1992	2001	2011
Nr loc.	15.416	15.651	63.506	98.238	97.790	82.504

(Sursa: INS)

Alte comunități urbane ale județului Gorj sunt: Motru, Rovinari, Tg-Cărbunești, Bumbești-Jiu, Novaci, Țicleni.

Conștiința apartenenței generează o stare de spirit - o stare ce conduce la crearea grupului și prin el, a individului. Sociologia comunităților are azi, ca ramuri fundamentale, sociologia comunităților rurale, sociologia comunităților urbane și sociologia regională.

Trăsăturile comunităților sătești gorjene:

➤ Caracterul real obiectiv specific al comunității rurale, comunitate ce s-a constituit, a evoluat și s-a dezvoltat în anumite condiții socio-economice, sub acțiunea unor legi obiective specifice;

➤ Complexitate structurală atât în plan orizontal (fenomene și activități economice, culturale, politice variate, unități de producție sau instituții sociale, administrative diverse), cât și în plan vertical (mai multe etaje, de la baza economică rurală la elementele suprastructurii politice, morale, juridice, cultural-artistice, educaționale, afective și comportamentale rurale, cu grad ridicat de specificitate în raport cu elementele suprastructurii urbane);

➤ Existența unor raporturi de interdependență între domeniile diverse și structurile ruralului, raporturi ce conferă ruralului unitate și integralitate (comunele din vecinătatea exploatațiilor miniere);

➤ Individualizarea comunităților rurale și mediului rural în raporturi cu comunitățile urbane prin elemente de ordin social și economic, prin domenii relativ particulare precum ecologicul, demograficul, culturologicul (ex: Tg-Jiu – Cătunele, sau Tg-Jiu – Bălești)

Orașul - ca mod de viață - este considerat o structură producătoare de viață și schimbare socială. În explicarea apariției și dezvoltării orașului modern, trebuie spus că fenomenul urban este unul eterogen, ridicând, prin complexitate, o gamă largă de probleme precum: problemele circumscrise schimbării sociale, probleme legate de organizarea socială și sistemul de norme ce articulează ordinea în comunitatea urbană, probleme ecologice, de morală și moralitate, de educație, ale infrastructurii de alienare, delincvență, crimă organizată, grad de urbanizare, status și statusuri de grup, grad de ocupare, șomaj, sprijin social etc.

Comunitățile definite ca urbane sunt foarte diferite de oraș la oraș. Astfel, avem municipiul Tg-Jiu centrat pe dezvoltare, cultură, învățământ de înaltă clasă și la polul opus de exemplu Novaci sau Mătăsari, care dispun foarte puțin de asemenea condiții dar migrează spre reședință pentru a se bucura de ele.

➤ Sistemul administrativ nu rezistă la schimbări decât până la un anumit punct. Toate sistemele tind să se degradeze pe măsură ce societatea evoluează. Acest efect de entropie afectează, în special, sistemul administrativ, pentru că administrația se găsește într-o stare de tensiune cu mediul social. Dezvoltarea birocrăției multiplică cauzele de iritare și generează o excitație indirectă asupra membrilor comunității.

➤ Factorii negentropici care influențează comunitățile gorjane, fie ele urbane sau rurale, sunt disfuncționalitatea și conflictele de natură politică sau de opinie care se multiplică în interiorul aceluiși aparat administrativ și mai ales în domeniul serviciilor publice.

➤ Asemenea inconveniente găsesc sistemul administrativ nepregătit și incapabil să reacționeze. Menționăm totuși că politicul a rezolvat în oarecare măsură aceste diferențe prin uniformizarea apartenenței politice la partidul majoritar, în aparatul administrativ.

CONCLUZII

Percepția asupra spațiului și timpului realizată la nivelul unei comunități este una egocentrică prin raportare la alte comunități.

Deși plasată în alte sisteme referențiale se manifestă, potențial sau real, tendința de extrapolare a propriei percepții valabilă la nivelul de introspecție și la nivelul altor comunități perpetuând imaginea despre sine printr-un transfer al acestei imagini asupra altora.

Societatea umană este ea însăși, în extenso, un astfel de sistem negentropic, ce are nevoie de un aport constant de energie și materie din mediul înconjurător, pentru a-și putea păstra gradul de organizare. Cu cât societatea crește și se dezvoltă, ea trebuie să fie capabilă să exporte în mediul entropia cauzată de aceasta expansiune cât și de către creșterea gradului de complexitate intrinsecă.

Frecvențele schimbări de status, generate de mobilitățile demografice și fenomenul navetismului (care au drept consecință statutul ambivalent, dual țaran - muncitor), produc o slăbire a capitalului social specific mediului rural (dubla revendicare a identității celor cu statut dual), setul de valori informale împărtășite de membrii grupului fiind serios alterat.

Satul tradițional taxează într-un mod extrem de dur abaterile de la normele morale, fenomene precum nașterea copilului „din flori”, furtul, avortul, neîndeplinirea obligațiilor obștești, ș.a.

În spațiul urban eterogenitatea populației se prezintă în parametri ridicați, ceea ce generează anonimat, masificare. Individul se „topește” ca identitate într-un corpus comun; el se pierde în anonimatul ce facilitează, protejează și ascunde conduitele deviante și care îngreunează individualizarea răspunderii. Mediul în care se conviețuiește în oraș este unul permisiv pentru propagarea efectelor nocive ale dezagregării, unul în care dezordinea socială se instaurează mult mai rapid. Astfel, statutul comunității în era globală devine unul cu tenta de haos.

Rezistența la schimbare este foarte mare. Totuși s-a remarcat faptul că un sistem complex așa cum este socotit orașul sau o rețea de așezări se supune legilor generale ale entropiei și are tendința de a absorbi din mediul extern acei factori care produc perturbări și modifică echilibrul intern, readucând sistemul la starea sa inițial. În acest sens se poate spune că tentativele utopice de organizare și structurare riguroasă din perioada comunistă au condus la un sistem relativ ierarhizat

și ordonat aparent stabil, dar care odată cu diminuarea sau chiar dispariția resurselor care îl susțineau și-a pierdut coerența. Noile principii europene care vorbesc de dezvoltare și distribuție policentrică necesită de altfel resurse substanțiale de echilibrare a sistemelor, dovadă importante alocări de Fonduri Structurale în dezvoltarea urbană, cu precădere în ultimii 20 de ani.

Modelul de tip entropic privește sistemul de așezări ca distribuție "întâmplătoare" a așezărilor în teritoriu. Un sistem poate avea o entropie minimă dacă toată populația s-ar regrupa într-un singur oraș, sau maximă, dacă distribuția ar fi perfect uniformă.

Cum orice sistem are o anumită ierarhie, orice sistem poate fi caracterizat de un anumit nivel de entropie, mai joasă, sau mai înaltă. Dacă această lege există și funcționează cu adevărat, atunci se înțelege că sistemul trebuie permanent sprijinit prin impulsuri specifice, respectiv prin investiții care să stimuleze creșterea și dezvoltarea.

BIBLIOGRAFIE

Literatură de specialitate

1. Alexandru Ioan, Administrația publică, Ediția a II-a, Editura Lumina Lex, București, 2001;
2. Bondrea Aurelian, Sociologia culturii, Editura Fundației "România de mâine, București", 1993;
3. Dumea Emil, Cultură și religie în dialog, Editura PIM, Iași, 2010;
4. Gorun Adrian, Gorun Horațiu Tiberiu, O istorie recentă a capitalului social. Marea Ruptură și noua matrice existențială, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2012;
5. Gorun Adrian, coordonator Comunitățile rurale din Gorj. Repere monografice și identitare, Vol. I, Editura „Academica Brâncuși”, 2011;
6. Gorun Adrian, coordonator Monografia resursei umane în autoritățile și instituțiile publice din Gorj, Editura Academica Brâncuși, Târgu Jiu, 2010;
7. Gorun Adrian, Gorun Horațiu Tiberiu, Ghizdeanu Ion, Gabriela Radu coord România și politici regionale, Editura „Academica Brâncuși”, Târgu-Jiu, 2013;
8. Groza Octavian, Teritorii (scrieri, dez-scrieri), Editura "Paideia", București, 2003;
9. Herseni Traian, Sociologia. Teoria generală a vieții sociale, Editura științifică și enciclopedică, București, 1982;
10. Levi-Strauss Claude, Antropologia structurală, Editura Politică, București, 1978;
11. Otovescu Dumitru, coord., Tratat de sociologie generală, Editura Baladi, Craiova, 2010;
12. Ralea Mihai, Explicarea omului, Editura Minerva, București, 1996;
13. Șilețchi M., Lascu A. Informația, entropia și procesele sociale. Editura Academiei Române, București, 1978;
14. Zamfir Elena, Sinteze sociologice. Modelul sistemic în sociologia și antropologia culturală, Editura științifică, București, 1975;

Publicații și reviste

1. Gorun Adrian, Puterea politică și entropia socială în viziunea sinergetică in: Revista de Filozofie, Sociologie și Științe Politice, Nr. 3, 2009;
2. Gorun Adrian Entropia și puterea politică, Revista de Științe politice și relații internaționale, Academia Română, nr. 3/2008, Editura Institutului de Științe Politice și Relații Internaționale;
3. Manda C., Lupițu L. Anca, Codul unei bune administrări, Revista Economie și Administrație locală nr. 10, anul V, octombrie 2001;

Alte surse

Date și informații specifice de la Institutul Național de Statistică pe: www.insse.ro